

Sygn. akt: I C 187/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Hanna Woźniak
Protokolant:	sekr. sądowy Jagoda Mazur

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r. w Wąbrzeźnie

sprawy z powództwa T. S., D. L., A. P.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo wszystkich powodów z całości;
2. zasądza od każdego z powodów to jest od D. L., od T. S.i od A. P.na rzecz pozwanego (...)w W.kwoty po 4.817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście) złotych to jest łącznie kwotę 14.451 (czternaście tysięcy czterysta pięćdziesiąt jeden) złotych;
3. zasądza od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adwokata A. K. kwotę 17.712 (siedemnaście tysięcy siedemset dwanaście) złotych brutto tytułem opłaty za pomoc prawną udzieloną dla R. M. (1) z urzędu oraz kwotę 358,56 (trzysta pięćdziesiąt osiem 56/100) złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę.

Sędzia SR

Hanna Woźniak

Sygn. akt I C 187/15

UZASADNIENIE

Powodowie D. L., A. P.i T. S.reprezentowani przez pełnomocnika będącego adwokatem wystąpili do Sądu z pozwami przeciwko pozwanemu (...) w W.w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 08 marca 1999r., którego następstwem była śmierć Z. S.i wnieśli o zasądzenie na rzecz: D. L.kwoty 27.500 zł, A. P.i T. S.kwot po 44.000 zł - tytułem zadośćuczynień za krzywdy po śmierci osoby najbliższej wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 06 listopada 2015r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokościach po 4.800 zł i opłat skarbowych od pełnomocnictw po 17zł. Powodowie podnieśli, że przyznane im przez pozwanego zadośćuczynienia w kwotach 40.000zł i po 30.000zł były zaniżone, a zastosowane 60% przyczynienie się poszkodowanego zawyżone, ponieważ nie powinno przekraczać 30% (k.2-9, k.284-290).

W odpowiedzi na pozwy pozwany (...)w W.zastępowany przez radcę prawnego wniósł o oddalenie powództw w całości i zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub spisu kosztów. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie szkodowe i wskazał, że przyznał D. L.zadośćuczynienie w kwocie 40.000 zł, natomiast A. P.i T. S.zadośćuczynienia w kwotach po 30.000zł, co przy uwzględnieniu przyczynienia się poszkodowanego w zakresie co najmniej 60%, skutkowało wypłatą świadczeń w wysokości 14.500zł na rzecz D. L.i po 12.000zł na rzecz pozostałych powodów, które w całości zaspokoili ich roszczenia. Ponadto pozwany zanegował możliwość konstruowania roszczenia przez powodów w oparciu o art. 448 kc, ponieważ przed wejściem w życie art. 446 § 4 kc, brak było możliwości dochodzenia przez osoby pośrednio poszkodowane, zadośćuczynienia po śmierci osoby bliskiej, a także podniósł, iż roszczenie o odsetki za opóźnienie może być dochodzone dopiero za okres od daty wyrokowania (k.241-350).

Adwokat z urzędu reprezentujący interwenienta ubocznego R. M. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości i przyznanie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k.524-527).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 marca 1999r. po zmroku, ok. godz. 21:20, znajdujący się w stanie nietrzeźwości Z. S. oraz W. W. – każdy o wartości 3,1‰ alkoholu we krwi – poruszali się pieszo drogą publiczną na trasie W.-S., idąc w niewielkiej odległości jeden za drugim, prawym pasem w pobliżu osi jezdni. Z. S. szedł za W. W.. W tym samym czasie i kierunku R. M. (1), który posiadał protezę prawego oka, jechał motocyklem marki M. (...) nr rej. (...), używając świateł mijania. W miejscowości C. na prostym odcinku drogi w pobliżu skrzyżowania, na prawym pasie ruchu w odległości ok. 0,7m od osi jezdni R. M. (1) uderzył w pieszych, w wyniku czego Z. S. z powodu doznanych obrażeń ciała zmarł na miejscu, a W. W. doznał obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego otwartego złamania podudzia z uszkodzeniem grupy mięśni piszczelowych przednich oraz otwartego złamania kości podudzia lewego. Przyczyną tego wypadku było nieprawidłowe zachowanie się każdego z uczestników zdarzenia, a więc zarówno pieszych, którzy znajdowali się w stanie nietrzeźwości i nie poruszali się poboczem po lewej stronie drogi, jak i R. M. (1), który nie jechał możliwe blisko prawej krawędzi jezdni. Za udział we wskazanym zdarzeniu R. M. (1) został oskarżony, a następnie skazany za popełnienie występku z art. 177 § 2 kk, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 25 października 1999r. w sprawie (...).

Dowody: - zeznania świadka W. W. (k.278v);

- zeznania świadka M. P. (1) (k.408v);

- opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań wypadków drogowych W. G. (k.258-272, k.303-317, a także k.92-96 akt sprawy SR w W. (...); k.370- s.139-153 pliku akta sprawy.pdf na płycie CD);

- częściowo opinia Instytutu (...) w G. (k.119-126 akt, k.198-205, k.355-362, a także k.189-196 akt sprawy (...));

- opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego P. L. (k.99-104, k.184 akt sprawy SO w T. (...));

- akt oskarżenia w sprawie karnej (...)(k.179-181, a także k.133-134 akt sprawy (...));

- opinia sądowo-lekarska (okulistyczna) dot. R. M. (k.230-232 akt (...));

- sprawozdanie z badań toksykologicznych na zawartość alkohol etylowego Z.S. (k.117, k.175, k.353);

- protokoły rozprawy głównej z 14.06, 23.06, 30.06, 19.09 i 25.10.1999r. w sprawie (...) (k.182-191, k.192-195, k.196-197, k.129-134, k.135-138)

- wyrok SR w W. z 25.10.1999r. w sprawie (...) (k.14-15, k.139-140 akt, k.243-244, k.294-295, a także k.243 akt (...));

- protokół oględzin miejsca wypadku i pojazdu (k.141-146, k.147-148);

- protokoły przesłuchania świadków i podejrzanego R. M. w sprawie karnej (k.149-150, k.152-165, k.168-169, k.176-178);

- notatka służbowa (k.354);

- szkic sytuacyjny i dokumentacja fotograficzna ze sprawy karnej (k.170-174);

- odpis skrócony aktu zgonu Z.S. nr (...) (k.16, k.245, k.296).

Pojazd sprawcy wypadku w dniu zdarzenia nie posiadał ważnego ubezpieczenia OC.

Okoliczność bezsporna.

Powódka D. L. była blisko związana ze swoim mężem, a jego śmierć stanowiła dla niej szok. Kiedy dowiedziała się o zgonie, straciła przytomność, brała tabletki uspokajające, spała przy zapalonym świetle. Po śmierci Z. S., powódka w 2000r. ponownie wyszła za mąż i urodziła dziecko.

Dowody: - zeznania świadka M. P. (2) (k.214v);

- odpis skrócony aktu małżeństwa nr (...) (l.246);

- odpis skrócony aktu małżeństwa nr (...) (k.247).

Powódka A. P. była blisko związana ze swoim ojcem Z. S., na którego zawsze mogła liczyć i ciężko przeżyła jego śmierć, była wówczas przygnębiona, nie mogła spać, brała tabletki uspokajające, stroniła od ludzi, jej zły stan psychiczny trwał przez około 6 miesięcy. Nigdy nie pogodziła się z jego śmiercią, stała się osobą nerwową i agresywną. Jeszcze przed śmiercią ojca powódka wyprowadziła się od rodziców, wyszła za mąż i założyła własną rodzinę.

Dowody: - zeznania świadka M. P. (2) (k.214v);

- odpis skrócony aktu małżeństwa nr (...) (k.249);

- przesłuchanie powódki w charakterze strony i świadka (k.408, k.560).

Powód T. S. miał bardzo dobre relacje i był blisko związany emocjonalnie ze swoim ojcem Z. S., który poświęcał mu dużo czasu, nauczył stolarki i zawsze był dla niego wsparciem. Powód bardzo przeżył śmierć ojca, czuł się wówczas załamany, źle sypiał, miewał myśli samobójcze, ale nie leczył się psychiatrycznie, czy psychologicznie.

Dowody: - zeznania świadka A. P. (k.408);

- przesłuchanie powoda w charakterze strony (k.408v-409, k.540-540v).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 07 grudnia 2001r. wydanym w sprawie (...) Sąd Okręgowy w T. zasądził od pozwanych R. M. (1) i (...) w W. na rzecz powoda W. W. kwotę 2.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28.11.2000r., z tym ustaleniem, iż spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalniało drugiego z długu, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Dowody: - wyroki SO w T. z dnia 07.12.2001r. w sprawie (...) oraz SA w G. z dnia 29.08.2002r. w sprawie (...) (k.106 i k.363 akt, a także k.186, k.189 i k.225 akt (...))

Powodowie działając poprzez (...) S.A. we W., wystąpili z roszczeniami o zadośćuczynienia do (...) S.A., a ich zgłoszenie zostało przekazane do (...). Decyzjami z dnia 05 listopada 2014r. pozwany na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 kc przyznał powodce D. L. zadośćuczynienie w wysokości 40.000zł, natomiast A. P.i T. S. w kwotach po 30.000 zł, co przy przyjęciu następnie przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody w zakresie 60%, skutkowało wypłatą na rzecz D. L. kwoty 14.500 zł, zaś na rzecz A. P.i T. S. – po 12.000 zł.

Dowody: - zgłoszenie szkód przez powodów (k.22-24, k.251-253, k.298-300);

- pismo (...) S.A. z dnia 26.08.2014r. (plik (...).pdf na płcie CD (k.370)

- decyzje (...) z 05.11.2014r. (k.25-26, k.27-28, k.254-255, k.256-257, k.301-302).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenia wszystkich powodów okazały się nieuzasadnione, ponieważ przed wniesieniem pozwów zostały przez pozwanego w pełni zaspokojone.

W niniejszej sprawie Sąd był związany, zgodnie z art. 11 kpc, ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego, co do popełnienia przestępstwa. Moc wiążącą miał także prawomocny wyrok wydany w sprawie cywilnej I C (...) (art. 365 kpc). Dotyczyło to jednak tylko sentencji, nie zaś motywów rozstrzygnięcia.

Okoliczności, w których doszło do wypadku, w tym osoba sprawcy, a także fakt nieposiadania przez niego w chwili zdarzenia ważnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, były bezsporne. Kwestię sporną stanowiła natomiast wysokość należnego powodom zadośćuczynienia oraz stopień przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody - powodowie określali go na 30%, z kolei pozwany – na co najmniej 60%.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty w postaci odpisów skróconych aktów stanu cywilnego, protokołów z postępowania karnego, sprawozdania z badań toksykologicznych oraz wyroków sądowych, ponieważ zostały sporządzone w przepisanej formie, przez powołane do tego organy, a ich treść nie była kwestionowana przez strony postępowania i nie budziła wątpliwości Sądu.

Ustaień faktycznych Sąd dokonał także w oparciu o opinie biegłych, wydane w sprawach: karnej SR w Wąbrzeźnie II K 102/99 oraz cywilnej SO w Toruniu IC 645/00, a także o pozostałe dokumenty.

Opinie biegłych z zakresu ruchu drogowego złożone w innych sprawach, zostały potraktowane przez Sąd nie jako opinie biegłych sądowych w rozumieniu art. 278 kpc, lecz jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 kpc (vide: wyrok SN z 9 listopada 2011 r., II CNP 23/11, LEX nr 1110965). Opinie biegłych mogły stanowić wiarygodną podstawę ustaień faktycznych co do oceny zachowań uczestników zdarzenia szkodowego, gdyż pochodziły nie tylko od osób kompetentnych w tym zakresie, ale także niezależnych od stron procesu. Jednocześnie należy wskazać, iż Sąd nie zgadza się z treścią opinii Instytutu badań wypadków drogowych, w której treści biegli nie byli w stanie jednoznacznie i stanowczo stwierdzić, iż R. M. (1) przyczynił się do powstania wypadku, skoro bezspornym jest, iż kierował on motocyklem w pobliżu osi jezdni, a więc niezgodnie z art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137), nakazującym kierowcom poruszanie się możliwie blisko prawej krawędzi jezdni, co z kolei było podkreślane w pozostałych opiniach.

Jako niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka R. M. (1), który twierdził, iż Z. S. został potrącony przez nieustalonego kierowcę samochodu, a dopiero potem wpadł na niego w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania tego pojazdu (k.407v-408), ponieważ pozostawały w rażącej sprzeczności z dokumentami zawierającymi opinie biegłych, których treść wskazywała jednoznacznie, iż uczestnikami zdarzenia drogowego z dnia 08 marca 1999r. byli wyłącznie dwaj

piesi oraz R. M. (1) jako kierowca motocykla. Ponadto pozostawały w sprzeczności z wiarygodną relacją świadka W. W., który zeznał, iż bezpośrednio przed zdarzeniem słyszał wyłącznie odgłos nadjeżdżającego motocykla.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. P. (1), który już po zdarzeniu natknął się na leżące na jezdni ciała pieszych, chociaż niewiele one wniosły w zakresie rekonstrukcji okoliczności, w których do niego doszło.

Jako wiarygodne zostały przez Sąd ocenione zeznania świadka M. P. (2) oraz dowody z przesłuchania powodów, ponieważ wzajemnie się pokrywały i uzupełniały, tworząc spójną całość.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił, iż do zdarzenia szkodowego doszło zarówno z winy R. M. (1), który ukształtował tor jazdy w odległości 0,7m od osi jezdni, jak i pieszych Z. S. oraz W. W., którzy w warunkach ograniczonej widoczności (po zmroku) poruszali się środkiem jezdni, nie sygnalizując w żaden sposób swojej obecności, ponadto znajdowali się w stanie nietrzeźwości o zawartości 3,1‰ alkoholu w organizmie.

Uwzględniając sposób zachowania się każdego z uczestników zdarzenia z dnia 08 marca 1999r., który miał wpływ na powstanie stanu realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, Sąd przyjął, iż Z. S. oraz W. W. przyczynili się do powstania szkody w 80%, natomiast R. M. (1) w 20% (art. 322 kpk). W tym zakresie Sąd w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 07 grudnia 2001r. w sprawie(...) (k.111), chociaż nie był nim związany. W ocenie Sądu potrzeba zaistnienia tzw. wewnętrznej sprawiedliwości wyroku wymagała przyjęcia aż 80% przyczynienia się Z. S. do wypadku albowiem w sytuacji, gdyby roszczenia dochodzone niniejszym pozwem mogły być procedowane już w sprawie (...), należy przyjąć za pewnik, że i do tych roszczeń zostałyby zastosowane 80% przyczynienie się poszkodowanego do wypadku.

Art. 51 ust 2 pkt 2 a ustawy z 28 lipca 1990 roku o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U.1996.11.62 j.t.), w brzmieniu obowiązującym w dacie szkody, do zadań (...) zaliczał wypłacanie odszkodowań z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 3, w granicach określonych na podstawie przepisu art. 5 za szkodę na mieniu i na osobie, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony ubezpieczeniem obowiązkowym. Fundusz ponosi odpowiedzialność w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego tym pojazdem.

Do przedmiotowego zdarzenia doszło w dniu 08 marca 1999r., kiedy nie obowiązywał jeszcze art. 446 § 4 kc stanowiący, że Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę - ponieważ przepis ten wszedł w życie w dniu 03.08.2008r. i został dodany przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.116.731).

Sąd uważa za słuszne stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z 22 października 2010r. (III CZP 76/2010, OSNC 2011/B poz. 42), zgodnie z którym najbliższemu członkowi rodziny zmarłego, w oparciu o art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc, przysługuje zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 03.08.2008r. Pogląd ten znalazł umocowanie także w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, m.in. w wyroku z 25 maja 2011r. (II CSK 537/10, LEX 846563). Wskazanie więc przez powodów na art. 448 kc w zw. z art. 24 kc, jako podstawy roszczeń, nie narusza zasady lex retro non agit.

Zgodnie z art. 448 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Art. 23 kc wymienia przykładowy katalog dóbr osobistych korzystających z ochrony i praw osobistych chroniących te dobra. Nie budzi wątpliwości Sądu, że ochronie prawnej podlegają także nie wymienione w tym przepisie dobra prawne, jak np. prawo do życia w rodzinie.

Art. 24 § 1 kc określa, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków oraz przesłuchania powodów, Sąd ustalił, iż powodowie byli osobami bliskimi dla Z. S., a jego śmierć spowodowała naruszenie ich dóbr osobistych w postaci zerwania więzi rodzinnej. Jednocześnie należy zauważyć, że nie zostało wykazane, aby przykre doznania wykroczyły poza miarę cierpień zazwyczaj związanych ze śmiercią osoby najbliższej, dlatego stopień ich kompensaty powinien być umiarkowany.

Powódka D. L. uważała, iż należne jej zadośćuczynienie winno wynosić 60.000 zł., natomiast w pozwie domagała się zapłaty kwoty 27.500 zł, która uwzględniała uzyskanie od pozwanego 14.500 zł oraz 30 % przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody.

Sąd uznał, iż pełna kwota zadośćuczynienia na rzecz powódki D. L., wynosi 50.000 zł, z tym zastrzeżeniem, iż stosownie do treści art. 362 kc, należało ją pomniejszyć o stopień przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody, ustalony przez Sąd na poziomie 80%. Uwzględniając stopień przyczynienia się Z. S. do powstania szkody, powódce przysługiwałaby więc kwota 10.000 zł. Jednocześnie tak wyliczona kwota powinna zostać pomniejszona o wypłaconą przez pozwanego powódce sumę 14.500 zł. Wynik różnicy wskazanych wartości oznacza, iż pozwany jeszcze przed wszczęciem postępowania zaspokoił roszczenie powódki ze znaczną nadwyżką.

Z kolei powodowie A. P. i T. S. wyrażali stanowisko, iż należne im zadośćuczynienia powinny wynosić po 80.000 zł, natomiast w pozwach domagali się zapłaty kwot wynoszących po 44.000 zł, przy wzięciu pod uwagę uzyskania od pozwanego po 12.000 zł i 30 % przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody.

W odniesieniu do rozmiaru krzywd powodów A. P. i T. S. Sąd przyjął, że odpowiednimi zadośćuczynieniami będą kwoty po 40.000 zł. Uwzględniając przyczynienie się Z. S. do powstania szkody na poziomie 80%, wskazanym powodom przysługiwałyby więc kwoty po 8.000 zł, od których z kolei należało odjąć kwoty już wypłacone przez pozwanego wynoszące po 12.000 zł. Różnica wskazanych wartości daje wynik ujemny, co oznacza, iż roszczenia A. P. i T. S. zostały zaspokojone przez pozwanego w szerszym zakresie, niż faktycznie wynosiły.

W ocenie Sądu zadośćuczynienia: w przypadku D. L. w kwocie 50.000 zł, natomiast w odniesieniu do A. P. i T. S. w kwotach po 40.000 zł, stanowią pełne wynagrodzenie ich cierpień o charakterze moralnym, psychicznym i poczucia krzywdy za utratę bliskiej osoby. Zadośćuczynienia w takich wysokościach należy uznać za utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa i nie stanowiące źródła wzbogacenia powodów, przy uwzględnieniu okoliczności, że śmierć Z. S. wystąpiła niespodziewanie, nagle, w wyniku wypadku komunikacyjnego i miała miejsce 17 lat temu - a zatem poczucie krzywdy w znacznym stopniu musiał już złagodzić upływ czasu. W odniesieniu do powódki D. L. poczucie krzywdy istotnie zmniejszyło także ponowne wyjście za mąż i założenie nowej rodziny w 2 lata po śmierci Z. S..

Ponieważ pozwany zaspokoił roszczenia D. L., A. P. i T. S. w całości jeszcze przed wszczęciem procesu, powództwa powodów Sąd uznał za nieuzasadnione, dlatego w pkt 1 wyroku wszystkie one podlegały oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, stosownie do wyniku sporu. Powodowie przegrali w całości spór sądowy, dlatego ciąży na nich obowiązek zwrotu swojemu przeciwnikowi kosztów procesu. W tej sytuacji Sąd zasądził od każdego z powodów – z uwagi na współuczestnictwo formalne - na rzecz pozwanego kwoty po 4.817 zł, uwzględniające koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatami skarbowymi od udzielonych pełnomocnictw (po 17 zł). Koszty zastępstwa procesowego zasądzono w wysokości 2-krotności stawki minimalnej wynoszącej 2.400 zł – na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490), uwzględniając uzasadniony nakład pracy fachowego pełnomocnika, jego wkład w wyjaśnienie sprawy oraz czas trwania procesu.

W pkt 3 wyroku Sąd zasądził do Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adwokata reprezentującego z urzędu interwenienta ubocznego R. M. (1) kwotę 17.712 zł brutto tytułem należnego wynagrodzenia, w wysokości 2-krotności stawki minimalnej, powiększonej o stawkę podatku VAT, w sprawie prowadzonej przeciwko trzem powodom (4.800 zł x 3 + 23%). Ponadto Sąd zasądził na rzecz wskazanego pełnomocnika także zwrot uzasadnionych wydatków wynoszących 358,56 zł, związanych z koniecznością pięciokrotnego dojazdu do Sądu na rozprawę na trasie T.-W. i W.-T., stanowiących iloczyn odległości 85,8km (42,9km x 2) i stawki kilometrowej 0,8358 zł.

Sędzia

Hanna Woźniak